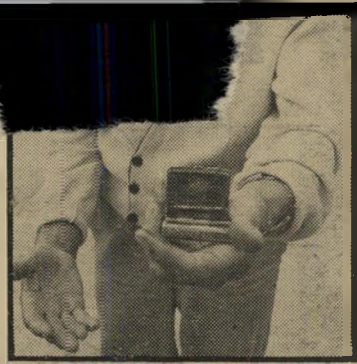
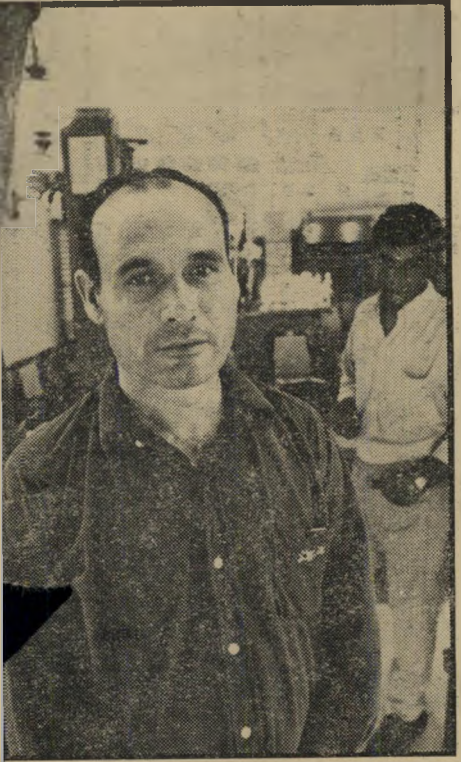

עד היום הוא חובש ביהם כחוגג וזיהוה וייתכן שיכול היה להיות פעיל של מפלגה דתית. אך המישחק המפלגתי קבע, שדוקא עסקני מפא"י הצפון-אפריקאים הם שפנו אליו וגיבשו אותו לפעילות. היתה זו תקופת העלייה הגדולה ממארוקו; אשר חסין ואברם הם עבאס הסבירו לטריקי, כי המדינה והמפלגה זקוקות לצעירים מרוקאים בעלי הכשרה. בעזרתם הגיע למעברת גביס-דורות, שנועדה במרוצת השנים להיקרא שדרות. בין יתר המושפחות שהגיעו למעברה כאשר טריקי היה המנהל, היתה גם משפחת יפרח. כך מתאר טריקי את הופעתו של האיש שהוא עתה יריבו מספר 1: "יום אחד הופיע בנה של משפחת יפרח, יהונתן. הוא היה סג"מ ועמד להשתחרר מהצבא." כיום עומד יהונתן יפרח (40) במקום בטוח ברשימת המערך לכנסת, ובראש רשימת המערך בבחירות למועצה המקומית שדרות — ואילו יצחק טריקי עומד בראש הרשימה האופוזיציונית למען שדרות, שסימנה הוא

הדור הראשון
תושב שדרות מאז 1958, מציע טריקי לפרח
לכל יזם בחירותיו "אה, לא צריך לדבר"

התפקיד הזה נמסר לידי יפרח. כאשר גדל היישוב והתבסס, והוחלט להעביר לו מעמד של מועצה מקומית, שוב הביאה מפא"י עסקן מבחון, שיכהן כראש המועצה: יצחק זכאי, יליד אלכסנדריה, שגלגל סיכוסים אישיים היה צורך להעבירו מקריית שמונה שבגליל לשדרת-פעולה חדש. עד היום משלמים ראשי הציבור של שדרות מס'שפתיים ליצחק זכאי: כמה היה ישר, ויעיל, ובעל יוזמה, ויועד להשפיע על שרים ומוזכרים-מפלגה. אבל עובדה, שדוקא חברי-למפלגה בשדרות קצצו את כנסיו, עד שלבסוף דחקו את רגליו. התהליך הכתמן בכירור כאשר וקראו עסי קני מפא"י בדרום לשיבה בכאר שבע, בה עמדו לבחור את שני המועמדים שייצגו את מחוז הדרום ברשימת המועמדים לכנסת החמישית. מרכז המפלגה ביקש מהם שני מועמדים: אחד למקום יריאלי, אחד למקום

טריקי
האיש שהעמיד את שדרות על הראש בהאשמות שהוא מטיח בפני ראש המועצה, נראה עומד בפתח בית-הכנסת על שם חללי הצוללת דקר, אותו הוא הקים ביוזמתו האישית.

מאזכרות המערך בשדרות 'ראשות' המרכז החובשי

בין אשר כי הח' רביב שמעון נולד במערך. הוא תושב שדרות משינת 1961, היה מוזכר סניף אהר דות-העבודה עד שקם האיתור ונוצרה מע"י. הוא היה מועמד המערך ברשימה לבחירות האחרון עומד להסתדרות. אבל הפעם הוא נותן דווקא בראש רשימת המרכז החובשי, בכחירות למועצה המי קומית שדרות. בגלל זה איבד את תפקידו החשובים במועצת הפז' עלים, והוא חושש שבקרוב יאבד גם את פרנסתו ופרנסת המשת ידדיו. איך הגיע לכך? הוא מספר:

לפני שנקבעה רשימת המועמדים לבחירות למועצה, התכנסה סיעת אחדות-העבר דה לבחור את המועמד שלה למקום יריאלי ברשימת מפלגת העבודה. חברי הסיעה הח' לישו, כשבועה קולות נגד שלושה, שאני אהיה המועמד מטעם הסיעה. זאת אומרת, הייתי צריך לעמוד במקום השלישי או הרביעי ברשימה הכללית של המערך. אבל יהונתן יפרח אמר לי:

"לא בשביל כסף!"
מכתב זה, חתום בידי נציג נח"ל בשדרות, נ"א שא עימו שמעון רביב כהוכחה לטוהר מניעיו: "הנני לאשר כי הח' רביב שמעון לא קיבל בעד שום בעד וכן לא ביקש זאת ביוזמתו, אלא סניף נח"ל בשדרות הציע שהח' רביב שמעון, במידה ויגבור לנח"ל, ורק אם פוטר מעבודתו, הסניף יהיה מוכן לקבלו כמוזכר סניף לתקופה של 4 חודשים בסכום של 400 עד 500 ל"י לחודש..." העיסקה הזו, שתוכננה קודם לכן, לא בוצעה מעולם.

יחפטר מכל התפקידים. רק יישאר חבר ה"מפלגה". התשובה היתה: לא!

החברים שלי ואני חשבנו שאולי נקים רשימה עצמאית. התחלנו לאסוף את האלף לירות צריך להפקיד. אבל נותרו לנו רק 18 שעות. ב"8 שעות אי-אפשר היה להסיק את הכל. כסף, חתימות. היה ברור שיהיה כישלון מראש. להישאר במערך אי-אפשר היה כבר. איך נסכים שהם יכתיבו לנו מי יהיה מועמד אחדות-העבודה? בדרך, כשאנחנו הולכים ומתלבטים, פגש אותנו אברהם אוולאי, מהמרכז החובשי. "אתה עוד חושב ללכת איתם?" הוא שאל אותי. "הצטרף אלינו!"

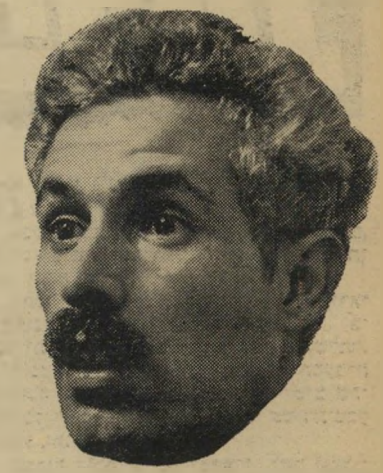
סיעה, שישנו את החלטתם. החלטתי גם אני לעשות משהו בשביל הרושם, בשביל לחץ. יחד עם עוד חבר מאחדות-העבודה קיימנו מגע עם נח"ל, כאילו רוצים להציג טריקי אליהם. זה היה רק בשביל להפחית. אבל הוא דווקא ניצל את הצעה הזו בשביל לחסל את מועמדותי. פהאום שלח הזמנה לחברי המזכירות של המפלגה ל"התכנס בחדרו. ככה, באופן דחוף, ובלי לקבוע סדריום מראש. שאלתי: "מה עומד לדיון?" והוא השיב: "דברים שהציבור לא צריך לדעת אותם."

הלכתי לישיבה בלי מחשבות שניות. יפרח פתח: "החבר רביב שמעון ניהל משא ומתן עם אנשי נח"ל, לשם קבלת שוחד, כספים ותמורה, ומועמדות במקום שני ברשימה. כוונתו להכניס לנו גייס חמישי, שיעשה מהפכת חצר ויסלק את יפרח!"

לא הכחשתי שקיימתי פגישה עם נציג נח"ל אצלי בבית, אבל הסבתי למה. ה"ר צע להדיח אותי בו במקום מכל תפקידי. ראיתי את המצב ועזבתי את הישיבה. נערכה הצבעה: חברי מפא"י ורש"י הצביעו נגדו. חברי אחדות-העבודה — לא.

חברי אחדות-העבודה אירגנו מישלחת למרכז המפלגה בתל-אביב, שירדו לשדרות לראות מה קורה בסניף. הם הלכו לאברי-הם גיבלבר, מוזכר-המישנה של המפלגה. הוא הבטיח להזמין אותי למערה פארי-טית של המערך. הוא הזמין אותי כמו שניכסון הזמין אותי לטיול בגוהה.

שמעתי שיפרח נתן אולטימטום: או הוא או אני ברשימה. אבל אני נתתי לו עוד שאנס אחד. לא עשיתי כלום, ושלחתי אליו מישלחת של שבעה חברים שיאמרו לו: "שמעון מוכן לרדת מהפסים. לא רוצה מועמדות, לא רוצה שום תפקיד. יק שיבטלו את החלטת ההדחה. הוא בעצמו

הכורש
שמעון רביב, 33, תור שב שדרות מאז 1961, עסקן מרכזי של המערך — עד שלפתע...

לא אשבו! אם אתה תהיה ברשימה — אני לא מוכן להיות בה!"

למה? כי הוא רצה שמטעם אחדות-העבודה יועמד דווקא אמנון בן-יעיש, שמוכן לעשות כל דבר בשבילו. אבל חברי הסיעה אמרו לא.

יפרח התנגד לי, מפני שכמה פעמים נקטתי עמדות מנוגדות לו. ראיתי שהלחצים נמשכים על חברי ה-

לבין טריקי ויפרח. טריקי, או מוזכר סניף מפא"י במקום, משוכנע שהיה לו חלק חשוב בחיסול הקאריירה של זכאי בשדרות. "היו התנגשויות. מסרתי את המפתחות בחזרה למפלגה. בין זכאי ויפרח הלכו העניינים על סכינים. ספיר ונצר נאלצו להתערב. היו קטטות. בסוף ביטלו לזכאי את המינוי." במקומו כראש המועצה נבחר יהונתן יפרח.

דברים אלה חשובים, כי הם מתארים את התהליך התפוררותו של השלטון המוחלט של מפא"י.

אבל חשיבות המאורעות והמריבות האלה אינה מפני שהם קרו בשדרות, אלא מפני שמאורעות אלה, ודומים להם, אירעו במקביל בכל יתר עיירות-העולים בארץ.

במיקרה נוגע העניין לאדם בשם טריקי, שהוא דמות ססגונית במיוחד. אדם שאחרי הבחירות האחרונות קיבל תעודה של המערך האומרת: "סניף המערך בנתיבות מצא לנכון לכבד את החבר יצחק טריקי בתעודת-כבוד, כהוכחה לנאמנותו ומסירותו למערכת הבחירה חזו". ואילו במערכת הבחירות הנוכחית הוציא המערך בשדרות כרוז האומר עליו: "העבר שלו מעורפל, ההוה שלו מעורער והעתיד שלו מסוכן... אדם ששמו אינו כלל טוב, רמאי ופושט רגל, זייפן ואת הציבור יסבך, אדם אשר הולך וממשיך להוליך שולל קהל, אדם שידאג לכיסו וש'הכל אחריו יבער".

ובכרוז אחר, אף הוא של המערך: "ראו את מועמדי הרשימה העצמאית למען שדרות. המעיה להופיע בפניכם ולדרוש של אמנוכם טריקי יצחק — ישב בבית-טוהר על זיוף חתימות..."

כאן נפתח פרק, עליו מדבר טריקי בהתרגשות עמוקה: "כשהתקיים המשפט שלי, העמיד יפרח לרשות התושבים שני אוטובוסים שסייעו אותם למשפט. בשביל לראות את משפט אייכמן, שהתנהל באותו זמן, לא גייס אוטובוסים. אבל בשביל לר-